

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 113.948 van 19 december 2002
in de zaak A. 47.307/VII-26.321.**

In zake : Roger ENGELBEEN,
wonende te OOSTENDE,
Steense Dijk 523

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
Pensioenen.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Roger ENGELBEEN op 12 juni 1992 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van “de beslissing van dhr. Minister van Financiën, hem medegedeeld bij schrijven van 13 april 1992, waarbij deze stelt dat door ‘de weigering van het Rekenhof om het aan dhr. ENGELBEEN overkomen ongeval als een arbeidsongeval te erkennen, het geenszins zijn bevoegdheden (heeft) overschreden’ - de weigering de hem bij ministerieel besluit van 5 februari 1990 toegekende rente uit te keren”;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur F. LEFEVER;

Gelet op de beschikking van 14 februari 1995 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 15 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 mei 2002, op welke datum de zaak sine die wordt uitgesteld;

Gelet op de beschikking van 7 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 december 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. MARTENS, die verschijnt voor de verzoeker, en van Eerste Attaché van Financiën J. HEEMERYCK, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 16 juni 1986 wordt de verzoeker, matroos bij de Regie voor Maritiem Transport, het slachtoffer van een ongeval.

De gevolgen van dit ongeval worden door de Administratieve Gezondheidsdienst op 26 juni 1989 geconsolideerd met een blijvende invaliditeit van 10 %.

Bij besluit van 5 februari 1990 van de minister van verkeerswezen wordt het ongeval erkend als een ongeval op de weg van het werk en wordt hem een rente wegens blijvende invaliditeit toegekend ten bedrage van 30.000 frank per jaar vanaf 1 juni 1989.

1.2. Op 9 september 1991 laat het Rekenhof aan de minister van pensioenen, die belast is met de uitbetaling van de rente, weten dat het ongeval van

de verzoeker ten onrechte als een ongeval op de weg van het werk werd erkend. Het Hof weigert bijgevolg de uitgave te viseren.

1.3. Op 11 december 1991 schrijft verzoekers vakbondsorganisatie aan de minister dat het Rekenhof door te weigeren het ongeval als een arbeidsongeval te erkennen zijn bevoegdheden te buiten gaat, daar het Hof volgens haar enkel kan nagaan of de rente correct werd berekend, maar niet of het ongeval correct werd gekwalificeerd.

Zij verzoekt de minister passende initiatieven te nemen opdat de verzoeker ten spoedigste zijn rechtmatige ongevallenrente ontvangt.

1.4. Op 13 april 1992 antwoordt de minister op die brief als volgt :

“In antwoord op uw schrijven van 11 december heb ik de eer u mee te delen dat het tot de taak van het Rekenhof behoort om de wettelijkheid van een uitgave inzake pensioenen of arbeidsongevallen ten laste van de Openbare Schatkist na te gaan. Inzake arbeidsongevallen houdt dit in dat het Hof onder meer controleert of de in de wet van 3 juli 1967 betreffende de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector bepaalde toekenningsvoorwaarden voor een arbeidsongevallenrente vervuld zijn en dat het Hof dus nagaat of het ongeval wel degelijk als een arbeidsongeval kan gekwalificeerd worden. Door de weigering om het aan de Heer ENGELBEEN overkomen ongeval als een arbeidsongeval te erkennen heeft het Rekenhof dus geenszins zijn bevoegdheden overschreden.

Wat de grond van de zaak betreft, namelijk of het op 14 juni 1986 aan de heer ENGELBEEN overkomen ongeval al dan niet als een arbeidsongeval dient beschouwd te worden, ben ik zo vrij U erop te wijzen dat, indien betrokkene zich niet wenst neer te leggen bij de niet-erkenning van het ongeval als een arbeidsongeval, hij over de mogelijkheid beschikt om zijn zaak aanhangig te maken bij de rechtbank, die zich alsdan zal uitspreken omtrent de juiste kwalificatie van het ongeval”.

Dit is de bestreden akte;

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord de ontvankelijkheid van de vordering en de bevoegdheid van de Raad van State betwist ; dat zij op de eerste plaats aanvoert dat de brief van 13 april 1992 geen enkele beslissing inhoudt, maar louter weergeeft welke de bevoegdheid is van het Rekenhof inzake rente ten gevolge van arbeidsongevallen, en als dusdanig geen voor vernietiging vatbare akte is ; dat zij ten tweede stelt dat het werkelijk voorwerp van

de vordering is het recht op uitbetaling van de arbeidsongevallenrente door de Raad van State te laten erkennen, terwijl dit tot de uitsluitende bevoegdheid van de arbeidsrechtbanken behoort;

Overwegende dat de verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat de minister de stelling van het Rekenhof tot de zijne maakt en dat hij door het besluit van 5 februari 1990 van de minister van verkeerswezen niet te bevestigen zelfs een met dit besluit in strijd zijnde beslissing neemt; dat hij vervolgt dat het duidelijk is dat hij niet vraagt dat uitspraak zou worden gedaan over het principe van het erkennen van het ongeval als arbeidsongeval, noch over het al dan niet toekennen van een rente, welke bevoegdheden inderdaad toekomen aan de arbeidsrechtbank, maar dat hij enkel de beslissing van de minister bevoegd inzake pensioenen, waarbij deze een beslissing van het Rekenhof die het hoger vermelde ministerieel besluit van 5 februari 1990 negeert, tot de zijne maakt op basis van motieven welke niet als rechtsgeldig kunnen worden beschouwd, aan de beoordeling van de Raad van State wil onderwerpen; dat hij in zijn laatste memorie herhaalt dat de minister bevoegd inzake pensioenen in de bestreden akte zelf een stelling inneemt door deze van het Rekenhof tot de zijne te maken;

2.2. Overwegende dat uit de formulering van de bestreden akte blijkt dat daarin alleen wordt gesteld dat het Rekenhof weigert het aan de verzoeker overkomen ongeval als een arbeidsongeval te aanvaarden, dat dit Hof daarbij binnen zijn bevoegdheid is gebleven, en dat de (arbeids)rechtbank bevoegd is te oordelen over de juiste kwalificatie van het ongeval ; dat de minister bevoegd inzake pensioenen, die enkel in de zaak betrokken is als verantwoordelijke voor de uitbetaling van de rente, dus geenszins zelf statueert over de kwalificatie van het desbetreffende ongeval ; dat het niet de bestreden akte is die verzoekers rechtstoestand wijzigt, doch wel de beslissing van het Rekenhof; dat de bestreden akte geen voor vernietiging vatbare rechtshandeling is;

Overwegende dat de verzoeker in zijn memorie van wederantwoord stelt dat alleen "de beslissing" vervat in het schrijven van 13 april 1992 als voorwerp van het beroep moet worden beschouwd; dat hieruit duidelijk blijkt dat, in tegenstelling tot hetgeen formeel in het verzoekschrift wordt gevorderd, niet meer

de nietigverklaring wordt gevorderd van de weigering de hem door het ministerieel besluit van 5 februari 1990 toegekende rente uit te keren;

Overwegende dat de vordering bijgevolg onontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien december tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Th. VAN RAEMDONCK.

M.-R. BRACKE.